

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 492. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708760064032/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

Vinduer i den hvide Bygning. Folk drak deres Ol i Lysthusene – og han selv forlangte et Glas. Da han tørstig vilde sætte det for Munden, standsede han og satte Kruset urørt fra sig.

Gennem Haven slentrede Halvvig og »Skyggen» Side om Side – Skyggen, hvem Gerhard samme Formiddag i Hotellets Kafé havde anmodet om at besøge sig paa sit Værelse for at høre nyt om Ulf.

De to Herrer gik ind ad Døren til den hvide Bygning. Gerhard saa' stærkt Lys – et Glimt af Dameskuldre paa Tribunen – hørte Musikken dundre, Applaus. Døren var atter lukket.

Gerhard gik ud paa Vejen, kaldte paa en Kusk, satte sig op i Vognen. Gennem Falkonéralleen, ud ad Jagtvejen – og saa drej om! jeg skal nok sige Besked!

Og tilbagelåenet i Vognen mumlede han: Skal det være Gogleri iaften – saa lad os faa Gogleriet! Jo galere, des bedre! – –

VII

Hvert Ojeblik rejste han sig med smaa Ryk – og lod sig atter synke tilbage: *Ham* altsaa det er bestandig denne Mand og derfor kunde vi ikke være sammen aa Kvinder, Kvinder! Men jeg skal vise – ja jeg skal vise aa pyt! Leve Fædrelandet – alt for Fædrelandet! Jeg haaber, Overgaard er derude – og at man kan drikke sig fuld! Skade at Ulf ikke er her nej nej, ikke Ulf! Aa, fy, fy – hvor det er grimt det hele. Javist – kor bare væk – kor F – ivold!

Kusken havde drejet sig paa Bukken og spurgte, om Herren havde sagt noget?

Naa ja er her ikke en Olhave undervejs? Hold et Ojeblik. De skal faa saa meget De kan tulle i Dem – uden at vælte mig. Jeg trænger selv til en Hjærtstyrkning!

Og han og Kusken »satte af» og gav sig til at drikke – Ol – Porter – Kognac. Jeg er Ulf iaften! sagde Gerhard og lo forstaar De, Kvæld-Ulv!

Kusken tænkte ved sig selv: hvad er det for noget Vrovl, han siger? Naa men Herren er gemytlig! –

Og de kørte videre. Gerhard pressede sin knyttede Haand i Siden; han følte, at han blev ond – ond imod sig selv og alle andre. Og saa var han maaske mest bedrovet.

VIII

Det var saadan en Forsvarsfest.

Den gamle Lehnsgrevinde var hjemkommen fra Udlandet. Hun havde flittigt læst sine Blade – og ikke andre Blade end sine egne – og raadført sig med sine Venner. Et Greb i Pungen kunde man nok gøre, dér hvor der var meget at gribe til. Men ovenikøbet stille det halve af sit Hus og hele sin Park til Forsvarets Raadighed, det var et Eksempel til Efterfølgelse for alle Godsejere.

Alle Vennerne – hele Bredgade – var derude; og da Gerhard kom, var man i fuld Gang.

Fra Talerstolen dalede netop den sidste Flig af en Dannebrogstale ned, og havde den ikke Nyhedens Interesse længer, saa var den netop det gode Gamle og ligesaa var den afsungne Sang, en af dem til tolv paa Dusinet med Rimene »Skjold« og »Vold« og »Landesorg« og »Fædreborg« – saaledes som Overgaard refererede for Gerhard. Og Mængden løftede Hattene og raabte Hurraerne – og Gerhard saa' alle disse Hoveder belyste af de kulorte Lamper under den natblaa Himmel mellem de mørke Træer – og Dannebrogstflag var der paa alle Sider – og Kanonslag var der ogsaa – og nu spredtes man rundt omkring ved Gynger, Bazarer og i Beværtningstelte – altsammen til Fordel for Selvbeskatningen men den gamle Kaptejn gik og rystede paa Hovedet, brummende noget hen for sig idet han trykkede Gerhards Haand og saa' lidt mistænksom paa Overgaard og de to Damer; – Redaktør Bentzen var udebleven.

Overgaard bad Gerhard om at blive forestillet – hvilket Gerhard gjorde adspredt.